

Vážené kolegyně, vážení kolegové,

human resources neboli eJč ár, tj. jak vybírat spolupracovníky, team building, tj. jak je udržet, motivovat, všichni se přece máme rádi, ale také soutěžíme, všichni musíme být nejlepší, všichni směřujeme ke společnému úspěchu, jeden za všechny (někdy i všichni za jednoho). A to vše na základě mezinárodně ověřených pouček, jak se chovat ke kolegům, týmu... Věřím, že pravidelná školení na tato témata vedená drahými specialisty mohou být užitečná... pro někoho. Ne nutně pro mne. Týmy vedu už dost dlouho, ne neúspěšně, i když jsem se nejednou mýlil, udělal chybu. Třeba jsem v přednášce neuvědomil jméno kolegy, který na tématu, o kterém jsem mluvil, se mnou spolupracoval. Přitom vím, jak mne to mrzelo, když jsem byl sám v podobné situaci. V co v interpersonálních vztazích věřím a snažím se vždy hrát, je fair play. Otevřenost nemusí být vždy pohodlná

ani příjemná, vytváří však jasné vztahy. A motivace? Ta je přece jasná, we are the champions... Občas je mi vyčítáno, že nechválím, úspěchy kolegů беру za samozřejmost. To je také chyba. Nedávno jsem se cítil sám pochválen mladším kolegou. V rámci svého Ph.D. studia vytvořil, longitudinálně sledoval a publikoval velký soubor nemocných. Působí na vzdálenějším pracovišti, kde je ve své subspecializaci sám, s mojí pomocí jen na dálku. Byla to velká práce, výrazně přesahující obvyklý rozsah doktorské disertace. Když ji odevzdal, řekl mi, jak to bylo těžké (to jsem věděl), kolikrát toho chtěl nechat (to jsem nevěděl), ale že si vždy vzpomněl, jak jsem mu při příjímácím pohovoru řekl – kolego, udělal jste na mně dojem. Nenechal toho. Samozřejmě jsem byl velmi rád a vzpomněl jsem si, jak jsem sám byl v těžké chvíli motivován starším kolegou. Pracoval jsem na klinice, kde se podpora mladých asistentů moc nepěstovala.

Provedl jsem studii týkající se dopaminergního a noradrenergního systému a epilepsie, výsledky byly ve své době docela originální, napsal jsem práci a dal ke schválení šéfovi – ležela u něj rok. Ztrácel jsem naději, má smysl se snažit? Na sjezdu v Bratislavě přišel k posteru, na kterém byly výsledky a úvaha o tom, že ve hře je i kmenové jádro locus coeruleus, starší a hodně známý kolega, řekl zajímavě, zajímavě... a odešel. Za týden jsem dostal poštou balíček, v něm kniha o funkci kmenových jader a dopis: „Vaše práce na mne udělal dojem, posílám zajímavou knihu k prostudování, jenom tak pokračujte...“. Pokračoval jsem. Dodnes jsem Josefovi Faberovi vděčný.

Na vaše příspěvky se i s redakční radou těší

prof. MUDr. Ivan Rektor, CSc.,
FCMA, FANA, FEAN
předseda redakční rady

